

Sharon Walraven en Jan Rijpstra: 'Terugslaan bij tegenslag.' Het inspirerende verhaal van Sharon Walraven. Uitgegeven Arko Sports Media, Nieuwegein 2007. ISBN 9789054720461 (Heupafwijking, Dystrofie/Sport/2)

In dit boekje heeft Jan Rijpstra een aantal belangrijke hoogtepunten en dieptepunten opgeschreven uit het leven van Sharon Walraven. Sharon won in 2000 zilver op de Paralympics in Sydney als rolstoeltennister. Zij heeft een aangeboren heupafwijking, de ziekte van Perthes waardoor de kop van het dijbeen niet hard wordt, vervormt en niet in de kom past. Ze onderging als kind vele operaties om haar benen even lang te laten worden. Maar de techniek was nog niet zover en uiteindelijk, na een aanvankelijk succes, was er toch weer beenlengteverschil, weer operaties waarbij complicaties optraden. Ze kreeg spierdystrofie en belandde in een rolstoel. Dat alles had ook consequenties voor haar schoolleven en opleidingen. Ze vertelt hoe ze naar de juiste opleiding en beroep bleef zoeken, bleef sporten en zich ging inzetten voor gehandicaptensport en meeging naar de Paralympics. En weer hoogte- en dieptepunten beleefde. Aan het eind van het boekje zijn dagboekfragmenten over een tennisjaar (2006-2007) opgenomen.

Citaten: Pag. 11: "Ik kwam na zeven maanden voor controle bij de plaatsvervangende arts. Hij vroeg mij niets en constateerde alleen dat het been na een breuk al zeven maanden in het gips zat. "Dan is het nu wel lang genoeg geweest. We halen het gips eraf en je mag je been voor tachtig procent belasten. Pak maar een paar krukken en loop er maar op." Achteraf natuurlijk een onvoorstelbaar falen van zo'n man. Ik voelde dat het niet goed zat. Ik bleef pijn houden en durfde het been niet te belasten. Gelukkig maar, want zes weken later gingen we naar onze eigen dokter en die constateerde dat het been gewoon nog gebroken was."

Pag. 16: "De pijn werd erger en daar lig je dan, 22 jaar, aan de infusen. Eenmaal in het revalidatiecentrum kwam ik op de chronische pijnafdeling terecht. "Je moet door de pijngrens heen, ga maar door", was het advies van de revalidatiearts. Met krukken moest ik proberen te lopen en dat ging absoluut niet meer. (..) Het revalidatiecentrum waar ik zat had strikte regels, die me erg benauwden. Naar een andere arts gaan mocht bijvoorbeeld niet. Sowieso mocht ik weinig. Zo zagen ze mijn studie ergotherapie, waar ik inmiddels in het tweede jaar zat, als hinderlijk voor het revalidatieproces. (..) Op een dag heb ik toch de arts in Geleen gebeld. Ik kon de volgende ochtend meteen komen. (..) De arts schrok heel erg en ik werd direct in het ziekenhuis in Geleen opgenomen en aan het infuus gelegd. (..) Inmiddels was het contact met het revalidatiecentrum grimmig geworden, want de revalidatiearts voelde zich gepasseerd omdat ik op eigen houtje naar Geleen was gegaan. "Je bent hier niet meer welkom", was zijn boodschap."

Pag. 71: "We vlogen met Emirates en bij het reisbureau begon het al. Of ik echt niet kon lopen, ook niet een heel klein stukje met hulp van iemand. Ik was inmiddels wel gewend aan het invullen van vragenlijsten, maar dit sloeg werkelijk alles. Ze wilden alles van me weten en ook mijn huisarts moest een hele lijst invullen. Een paar vragen wil ik jullie niet onthouden: "Is de persoon agressief?" en "Valt de persoon medepassagiers aan?" "Dat zijn de vragen die van belang zijn als iemand een rolstoel gebruikt nietwaar..."

Pag. 83: "5 augustus 2007: Jullie hebben al een tijd niets van mij gehoord na mijn toernooi in Engeland, waar ik een heel spannende driesetter van Korie Homan verloor. Inmiddels is het Daimler Chrysler toernooi in Utrecht ten einde. Wat een supertoernooi voor mij."